

KÚSOK Z TEBA

BARBORA ZEZULOVÁ

MARENČIN PT

Kúsok z teba

Barbora Zezulová

kúsok z teba

MARENČIN PT

Copyright © Barbora Zezulová, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Design © Marta Blehová, 2021
893. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0855-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0856-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0857-0 (ePub)

kapitola 1

Zobudilo ma hlasité zvonenie budíka, hodiny na displeji ukazovali presne 8:00. Vstala som, ustlala som si posteľ a nazrela von oknom. Len, čo som odostrela žalúzie, slnko ma osvietilo silným lúčom. Práve bola polovica augusta a vonku prevládali extrémne horúčavy. Obliekla som si svoje obľúbené rifľové šortky a ružové tričko s menším výstrihom. Zišla som dolu schodmi a hneď ma ovalila vôňa čerstvo namletej kávy.

„Kávička pre moju milovanú sestričku, chcela som ťa dnes potešiť, aby si mala lepšiu deň v práci.“ Gabriela mi s úsmevom na tvári podala šálku s horúcou kávou do ruky.

„Ach, si poklad, presne toto dnes potrebujem,“ opätovala som jej úsmev, popritom ako som si upila z kávy. A chvíľu som si vychutnávala chuť skvelého espressa.

Gabriela je moja staršia sestra, medzi nami je len trojročný vekový rozdiel, takže si veľmi dobre rozumieme. Vždy ma vie podporiť a urobiť mi lepšiu náladu. Sme si aj dosť podobné, obe máme čierne dlhé vlasy, hnedozelené oči a útlú postavu. Ľudia si často myslia, že sme dvojčatá.

„Dúfam, že dnešný deň bude lepšiu ako tie predošlé,“ povzdychla som si.

Už desiaty deň som pracovala v bare Rockstar v Žiline. Predtým som pracovala za pokladňou v obchode, takže bola pre mňa veľká zmena. A tie som väčšinou obchádzala oblúkom, pretože som vždy mala strach z niečoho nového.

„Určite, len sa nesmieš už toľko stresovať pre pár rozbitých pohárov,“ zasmiala sa Gabriela a ja s ňou. Som rada, že ju mám, vždy mi dokáže dvihnúť náladu.

Hneď ako som dopila kávu, odložila som hrnček na stôl. Odišla som do kúpeľne, tam som si vyčistila zuby, opláchla som si tvár studenou vodou a potom som si namaľovala oči výraznou čiernou linkou, naniesla som si maskaru a učesala som si vlasy do drdolu. Pri odchode som si ešte pred zrkadlom naniesla lesk na pery a uznala som, že som pripravená vyraziť do práce.

Nasadla som do svojej červenej Fabie, ktorú mi darovala mama asi pred rokom, keď si kúpila nové auto. Naštartovala som, pustila som si svoje obľúbené rádio a pomaly som sa rozbehla. Bývame v dedinke Porúbka, ktorá je od Žiliny vzdialená asi osem kilometrov. Takže mi cesta do práce trvala necelých desať minút.

Zaparkovala som auto pred barom a odomkla som si ho. Za tých pár dní už som si začala na novú prácu celkom zvykať, do baru chodievali pravidelne tí istí zákazníci a len občas sa tu zvykol objaviť niekto nový.

Dnes sa mi akurát celkom darilo, nič som nepoplietla, ani nerozbila, bola som na seba celkom pyšná.

Keď padla šiesta hodina a už sa schyľovalo k večeru, do dverí vstúpila známa partia. Mali svoju rutinu, chodievali sem skoro každý deň, pokiaľ nemali nočnú zmenu. Všetci totižto robia v jednej fabrike. Väčšinou chodievali v trojici: Igor, Tomáš a Paľo. Igora som poznala už dlho, pretože kedysi chodil s Gabrielou, mali spolu menší románik. Dnes s nimi prišiel aj Igorov najlepší kamarát, o ktorom som zatiaľ len počula. Už som ho určite niekde videla, zamyslela som sa. Takého človeka si zapamätáte, aj keby okolo vás len prešiel v hale, kde je tisíc ľudí. Pekný, celý potetovaný, vyholená hlava, krásne hnedé veľké oči, sexy postava – no jednoducho idol zrejme každej slečny v mojom veku.

„Miška, dones nám prosím ťa štyri pívá,“ zakričal na mňa Igor

práve vo chvíli, keď som ostala ako onemená s pohľadom na toho neznámeho sexy chalana.

„Áno, jasné, hneď to bude,“ rýchlo som odpovedala, aby nebolo nič poznať.

Načapovala som štyri pívá a doniesla som ich k stolu. Igor mi predstavil nového člena partie: „Toto je Daniel, môj najlepší kamarát,“ podala som mu ruku a s úsmevom na tvári som sa mu predstavila: „Michaela, teší ma.“

„Daniel, potešenie je na mojej strane,“ opätovoľ mi úsmev.

Zoznamovala som sa s každým, kto do baru pravidelne chodieval, takže to nebolo nič neobvyklé. Ale Daniel bol pre mňa taký okúzľujúci, že som od neho nemohla odtrhnúť oči.

Naďalej som sa venovala svojej práci, a keď som mala chvíľku čas, tak som si prisadla k chalanom a zapálila som si. Panovala medzi nimi skvelá nálada, chalani sa vždy vedeli dobre zabaviť. Paľo zakaždým prišiel so zásobou nových vtipov, takže bolo medzi nimi neustále veselo.

Už sa blížilo k polnoci a väčšina ľudí poodchádzala. Pozbierala som poháre zo stolov, poupratovala som a ako vždy už v bare ostal sedieť len Igor s chalanmi. Mne to vôbec neprekážalo, pretože po večeroch som sa v bare sama celkom bála. Vždy bolo pre mňa lepšie, keď tam niekto ostal. Nikdy neviete, čo sa môže prihodiť.

„Chalani, už dopíjajte, o dvadsať minút zatváram,“ oznámila som milým hlasom.

Všetci pomaly dopili, zaplatili, a keď už sa obliekali, prišiel Daniel za mnou k baru a spýtal sa ma: „Nepôjdeš si s nami sadnúť na pivko? Všetci ideme ešte do Morganu.“

Morgan je jeden veľmi známy bar v Žiline, chodievajú tam dosť ľudí, hlavne pre ich otváraciu dobu. Bar je otvorený nonstop, a to každý deň. Takže, keď zatvorí väčšina barov v meste, všetci sa môžu presunúť tam.

„Ďakujem za pozvanie, ale bohužiaľ som autom a aj tak sa musím vyspať, pretože ma zajtra čaká ďalšia zmena. Tak možno niekedy nabudúce,“ milo som sa usmiala.

„Dobre, beriem ťa za slovo,“ opätoval mi úsmev.

Chalani odišli, ja som poodnášala posledné poháre a poutierala stoly. Potom som pozamykala bar a nasadla som do auta, po ceste som nad Danielom stále premýšľala. Hneď ako som otvorila dvere nášho domu, išla som sa pozrieť do Gabrielinej izby. Svietila tam ešte lampička na nočnom stolíku. Potichu som zaklopala a vošla som dnu, Gabriela si ešte čítala knižku.

„Ahoj, Miši. Tak ako to dnes išlo?“ pošeptala.

S nadšením v hlase som jej odpovedala: „Skvele! Dnes sa mi všetko darilo a ešte k tomu všetkému som sa zoznámila s krásnym chalanom, ktorý ma volal si s nimi sadnúť do jedného baru.“

Napokon sme s Gabrielou ešte asi hodinu trkotali o Danielovi. A keď už boli skoro dve hodiny ráno, popriali sme si dobrú noc a obe sme si išli ľahnúť.

kapitola 2

Na druhý deň ráno som vstala ešte pred budíkom. Už som sa nemohla dočkať toho, kým pôjdem do práce. Dúfala som, že opäť uvidím Daniela. Nemohla som ho pustiť z hlavy.

Prišla som do kuchyne, mama už varila obed, pretože o deviatej ráno už musela byť v práci. Robí kuchárku v jednej závodnej kuchyni v Žiline, takže každý deň majú dosť práce.

Obe žijeme s mamou, pretože máme veľký dom a nechceme, aby bola na všetko sama. Otec opustil mamu krátko po tom, ako som sa narodila ja. Mal vtedy dvadsaťtri rokov a nevedel sa vysporiadať s tým, že bude otcom dvoch detí, dokonca mame ani neveril, že sme jeho dcéry. Už v tej dobe veľa pil a mama sa pri ňom len trápila. Ja som ho nikdy nepoznala a Gabriela si ho ani veľmi nepamätá. Ale ani jedna z nás toho neľutuje, pre nás to bol len zbabelec. Vieme o ňom len to, že odišiel do Bratislavy a už dávno má inú rodinu. Mama nás vychovávala sama, mala to veľmi ťažké. Mala dve malé deti a ešte musela popritom chodiť do práce, aby nás mala ako užiť. Otec jej posielal len nejakú smiešnu čiastku, z ktorej sa nedalo vyžiť ani dva dni. Tak sme jej doteraz za to veľmi vďačné a snažíme sa jej pomáhať aspoň s domácimi prácami, a samozrejme aj finančne.

„Dobré ráno, mami,“ usmiala som sa na ňu, popritom ako som čakala na kávu z kávovaru.

„Ahoj, Miška. Varím vám segedínsky guláš, ten budete mať na

dva dni, lebo zajtra musíme v práci variť jedlo ešte aj na jednu šesťdesiatku, tak toho budeme mať veľa.“

„Si zlatá, mami, ale vôbec si si s nami nemusela robiť starosti, veď už nie sme malé deti a dokázali by sme sa o seba postarať.“ Mama na nás vždy myslela.

„Ale veď vieš, že som pokojnejšia, keď viem, že máte čo jesť,“ láskyplne sa na mňa pozrela.

„Veľmi ti ďakujeme,“ dala som jej pusku na líce a objala som ju.

Nachystala som sa do práce. Pri odchode mi mama podala do ruky segedínsky guláš s knedľou. Po ceste sa mi naň už zbíehali sliny, pretože mi celú cestu rozvoniaval v aute.

Prišla som do práce a presne o 10:00 som otvorila bar. Prešlo asi päť minút a už stál vo dverách v celej svojej kráse DANIEL. Mal na sebe roztrhané krátke rifle a károvanú polokošeľu. Bol taký sexy.

Keď prišiel k baru, srdce sa mi rozbúšilo ostošesť. Objednal si espresso s mliekom a sadol si na barovú stoličku. Z rána do baru nikto nechodieval, takže som sa mohla venovať iba jemu. Bola som nervózna, ale snažila som sa vyzeráť sebavedomo. Pustili sme sa do debaty a dopadlo to tak, že sme spolu viedli asi trojhodinový rozhovor. Daniel mi rozprával o sebe a o Igorovi všelijaké zážitky a naopak ja zase jemu o mne a mojich zážitkoch s Annou a Gabrielou. Cítila som sa v jeho prítomnosti skvele. Poznáte ten pocit, keď sa s niekým sotva zoznámite a už sa cítite tak, akoby ste sa poznali celý život? Presne tak som sa cítila ja pri Danielovi. Mohli by sme spolu sedieť hodiny a stále by sme sa mali o čom rozprávať.

Keď sa blížilo k jednej hodine, Daniel sa so mnou rozlúčil so slovami: „Teraz už musím letieť, ale ďakujem ti za fajn rozhovor, niekedy si ho veľmi rád zopakujem.“

Nepovedal mi, kam ide, ale v podstate mi do toho ani nič

nebolo, veď sme sa poznali sotva dva dni. Do večera už mi to celkom rýchlo utieklo. V bare sa vystriedalo dosť ľudí, takže som sa nenudila.

Konečne bolo šesť hodín večer a do dverí vošla opäť celá partia. Ja som ostala celá natešená, pretože som videla, že je medzi nimi aj Daniel. Bol utorok, takže na večer do baru už veľa ľudí neprišlo, horšie to bývalo cez víkendy. Ale mne to len vyhovovalo, pretože som mohla väčšinu času stráviť pri chalanoch. Cítila som, že sa zo mňa stáva súčasť ich partie a bola som za to veľmi rada, pretože som si vždy rozumela viacej s chalanmi ako s babami. Mimochodom okrem mojej jedinej najlepšej kamarátky Anny a mojej sestry Gabriely si so žiadnou ani nerozumiem. Veď vlastne už ako malá som sa radšej hrávala s autíčkami ako s bábikami. A časom som vyrastala v partii chalanov, s ktorými som chodievala hrať futbal. Viem, som asi zvláštna, ale proste niekto sa narodí taký a niekto onaký, a s tým už nič nenarobíme.

Večer, keď som si počítala tringelty, prišiel Daniel za mnou k baru: „Miši? Nemáš chuť si s nami dnes vyjsť ešte von, keď skončíš? Pokiaľ sa nemýlim, zajtra máš voľno, tak snáď dnes nenájdeš inú výhovorku,“ usmial sa na mňa a čakal, ako zareagujem.

Ostala som len zarazene stáť. Zdalo sa mi, že vždy, keď ma osloví, tak ostanem ako onemená. Mám ísť? Alebo nemám ísť? Keby som odmietla, mohla by som predsa ľutovať. Veď aj tak ma doma nič zábavné nečaká, tak prečo nie? Po chvíľke premýšľania som mu odpovedala: „Veľmi rada by som dnes s vami išla, ale mám jeden veľký problém. Pokiaľ by som si chcela s vami niečo vypíť, tak by som musela ísť domov taxíkom a moje auto by tým pádom ostalo tu pred barom. Takže z toho vyplýva, že zajtra by som potrebovala zaistiť odvoz do mesta, aby som si poň mohla prísť. A keďže mama aj Gabriela budú zajtra v práci a Anna študuje na vysokej škole, moje šance sú veľmi nízke,“ mykla som plecami a pozrela som sa naňho s mrzutým výrazom v tvári.

Daniel sa na mňa pozrel s úškrnom: „Ty si hrozná, ty máš vždy na všetko výhovorku. Ale dnes ti to neprejde, pretože ja v tom nevidím vôbec žiadny problém a v pohode zajtra po teba prídem a s radosťou ťa sem po auto doveziem.“

I keď som vedela, že on to myslel určite len čisto kamarátsky, ostala som z neho celkom v rozpakoch.

Nadšene som sa naňho pozrela. „Naozaj? Skvelé, beriem ťa teda za slovo a dúfam, že ti môžem dôverovať. Beda ti, ak zajtra neprídeš!“ povedala som so smiechom.

Poupratovala som bar, urobila som si vyúčtovanie a potom sme všetci pomaly spolu odišli. Po ceste som ešte napísala Gabriele SMS-ku:

– GABI, DNES MA NEČAKAJ, PRÍDEM NESKORO. PA

• OK, DÁVAJ NA SEBA POZOR, PAPA

Prišli sme do Morganu, bolo tam celkom živo, hudba hrala na plné gule a na to, že bol akurát utorok, tak som ostala prekvapene hľadieť, koľko tam bolo ľudí.

Všetci sme sa usadili do boxu a Daniel išiel hneď k baru objednať. O malú chvíľu už som mala pred sebou víno a zábava mohla začať. Užívala som si to, pretože už dosť dlho som nikde nebola. Všetci sme si pripili a asi o polhodinu už sme viedli s Danielom hlboký zmysluplný rozhovor. O dve hodiny neskôr už som bola v jeho náručí. Objímali sme sa a ja som sa nevedela nabažiť jeho krásnej vône. Myslím, že mal na sebe Pour Homme od Versaceho. Cítila som sa ako v siedmom nebi. Po chvíli mi Daniel jemne zašeptal do uška: „Mám ťa rád, Mišinka,“ a ja som si to užívala plnými dúškami.

Keď už boli asi štyri hodiny ráno, stáli sme vonku s Danielom a čakali sme na môj taxík. Už sme ho z diaľky videli prichádzať,

a tak sme sa rozlúčili objatím. Daniel si odo mňa ešte rýchlo vypýtal telefónne číslo, aby sa mi mohol na druhý deň ozvať a prísť po mňa, tak ako slúbil.

Po chvíli už som sedela v taxíku a neustále som na sebe cítila Danielovu vôňu. Mala som pocit, že som nadrogovaná, že lietam v oblakoch. Ja som asi zamilovaná. Do frasa, to nemôžem dopustiť, behalo mi po mysli. Po mojom poslednom vzťahu som sa totižto zaprisahala, že to už nedovolím, že už si nikoho k sebe nepustím a nedovolím, aby mi niekto ublížil.

„Tak a sme na mieste, bude to deväť eur,“ zahlásil taxikár.

Podala som mu do ruky desaťeurovku s poďakovaním a vystúpila som.

Prišla som potichu do svojej izby. Vonku už bolo celkom svetlo, ale aj napriek tomu v dome prevládalo ticho, pretože všetci ešte spali. Že sa nehanbíš, Michaela, v takomto čase chodiť domov, karhala som samú seba. Bolo pol piatej ráno a ja som bola úplne hotová. Rozhodla som sa, že vynechám aj sprchu a hodila som sa do postele. Zaspávala som s myšlienkou na Daniela a stále mi hlavou preletovala jedna jediná veta: Mám ťa rád, Mišinka, mám ťa rád, Mišinka, mám ťa rád, Mišinka... a s úsmevom na perách som zaspala.

* * *

Vstala som s brutálnym boľhlavom, hneď som vzala do ruky telefón. Hodiny na displeji ukazovali 13:05 – fúha, to som trošku prehnala, polovica voľného dňa strávená v posteli. Michaela, že sa nehanbíš. Bolo ti to treba? Je ti zle, bolí ťa hlava, peňaženka je poloprázdna a ešte k tomu si určite minimálne polovicu večera nepamätáš, viedla som vnútorný monológ sama so sebou. Takmer vždy som mávala takéto výčitky po alkohole, ale v ten